

Arrest

nr. 79 785 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 maart 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 maart 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 juli 2011.

1.3. Op 30 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een Iraakse soenniet uit Bagdad bent. U woonde sinds uw geboorte tot uw arrestatie op 4 april 2004 in Hay Mekaniek, Dora. Na uw schooltijd werkte u achtereenvolgens als auto verver, taxichauffeur en arbeider in een wasserij. Uw vader, A.(...) N.(...), is een gepensioneerd Na'ib Dabit, (onderofficier), van het oude Iraakse leger en behoort tot dezelfde clan als Mohammed Hamza Al Zubeidi, die een belangrijke positie had bij het voormalige regime. Onder uw familieleden bevinden zich verschillende ambtenaren uit de periode van het vorige regime. U zou van april 2004 tot februari 2011 gedetineerd zijn. Nadat u uit de gevangenis ontsnapte op 7 februari 2011 dook u tot 11 februari 2011 onder bij uw oom die verderop in Dora woonde. Na uw arrestatie vluchtten uw ouders A.(...) N.(...) en S.(...) K.(...) K.(...) A.(...) J.(...), en uw zus D.(...) A.(...) N.(...) naar Syrië. U weet niet wanneer en u heeft sinds de dag van uw arrestatie geen contact meer met hen.

Toen u op 4 april 2004 het ouderlijk huis verliet, werd u aangesproken door enkele personen in militair uniform die zich in witte wagens verplaatsten. Ze vroegen uw identiteitskaart en vroegen u om in de wagen te stappen. U weigerde, waarop de personen u met geweld in de auto duwden. Men slaagde er in om u te boeien, men trok een zak over uw hoofd en men reed u vervolgens naar een ander voertuig. Dit voertuig bracht u vervolgens naar een ondergrondse gevangenis, waarschijnlijk een voormalig parkeergebouw. In de komende jaren wisselde u tweemaal van gevangenis. Bij de tweede overplaatsing vertelden de bewakers dat jullie zich buiten Irak bevonden. U bracht uw dagen in de gevangenis door met slapen, rondwandelen in de cel en occasionele gesprekken met uw medegevangenen. Uw cipiers droegen burgerkledij en spraken over het algemeen Farsi, slechts enkelen onder hen spraken Arabisch. Op regelmatige basis werd u gefolterd en tijdens sommige foltersessies vroeg men u documenten met een onbekende inhoud te ondertekenen. Gedurende al die jaren had u geen enkele indicatie over de reden van uw arrestatie. In de nacht van 7 februari 2011 werd u bij dageraad gewekt door geweerschoten. U zag hoe uw celdeur openstond en uw celgenoten via de deur ontsnapten. U volgde de andere gevangenen en slaagde er in het gevangeniscomplex te verlaten. Nadien liep u een eind zonder te weten waar u was. Na een tijd zag u een wagen met een kenteken van Bagdad. U liep een willekeurig huis binnen en u vroeg hulp aan de bewoner van het huis. Hij vertelde u dat u in de Washash-wijk was. Nadien hielp hij u om bij het huis van uw oom te geraken. Op 9 februari 2011 hoorde u via uw oom dat personen die met wagens van de overheid reden uw ouderlijk huis hadden beschoten en in brand hadden gestoken. Uw oom vreesde dat u hem problemen zou berokkenen en hij besprak met een advocaat uw situatie. De advocaat was van mening dat u best Irak zou verlaten omdat de brandstichters hoogstwaarschijnlijk banden hadden met de overheid. Een klacht indienen had bijgevolg geen nut, en de kans bestond dat ze u uit de weg zouden ruimen. Uw oom besloot dat u het land moest verlaten en sprak een van zijn vrienden aan om uw vertrek te regelen. Op 11 februari 2011 kwamen twee koerden u ophalen met een wagen. Ze brachten u naar Mosul en van daaruit reisde u verder naar Turkije. Op 15 februari 2011 vertrok u en op 18 februari 2011 kwam u aan in Istanboel. Na een verblijf van enkele dagen vertrok u tussen 20 en 22 februari 2011 per vrachtwagen naar Europa. Op 1 maart kwam u aan in België en op 2 maart 2011 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: nationaliteitsbewijs dd. 16/04/1998, kopie identiteitskaart dd. 16/01/2000, kopie rijbewijs dd. 26/07/1999, kopie identiteitskaart vader dd. 9/05/2006, kopie nationaliteitsbewijs vader dd. 22/(onleesbaar)/1964, kopie woonstkaart vader dd. 03/06/2009, kopie identiteitskaart moeder dd. 28/04/(onleesbaar), kopie nationaliteitsbewijs moeder dd. 28/12/1974, kopie nationaliteitsbewijs zus dd. 12/12/2001, foto opsporingsbericht, kopie aangifte bij politie van uw verdwijning dd. 7/6/2004, kopie interne communicatie tussen de politie en de rechtbank omtrent uw verdwijning dd. 08/06/2004 en 15/6/2004, kopie aangifte van uw verdwijning bij de onderzoeksrechter dd. 15/06/2004, opsporingsbericht krant dd. 12/05/2004, opsporingsbericht krant dd. 15/05/2004, medisch attest van vastgestelde letsels dd. 10/03/2011.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal besloten dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. U kan namelijk onvoldoende aannemelijk maken dat u daadwerkelijk zeven jaar opgesloten zat in een geheime gevangenis en dat u op basis daarvan actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Zo is het ten eerste bijzonder frappant dat u niet het minste idee heeft wat de reden van uw arrestatie was (zie CGVS, p. 18). Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet kan overtuigen dat u zeven jaar opgesloten zat in een gevangenis. Zo schetst u een weinig overtuigend beeld van het gevangenisleven. Daarnaast legt u weinig overtuigende en weinig consistente verklaringen af over uw medegevangen. U beweert bijvoorbeeld dat u in de eerste gevangenis niet met uw medegevangenen mocht praten of informatie kon uitwisselen omdat er zich informanten onder de gevangen bevonden (zie CGVS, p. 19). Verder beweert u dat u de namen van uw medegevangenen niet kende omdat de cipiers jullie verboden om namen uit te wisselen (zie CGVS, p. 20). Tezelfdertijd verklaart u echter dat er zich

informanten, dokters, ingenieurs en mensen van Dora en Amriyah onder de gevangenen bevonden (zie CGVS, p. 19). U beweert bovendien dat u in de gevangenis vrienden had met wie u veel praatte en van wie u zelfs wat Engels leerde. Uw verklaringen zijn bijgevolg weinig consistent en eerder contradictoir. Het is namelijk weinig waarschijnlijk dat u wel vrienden kon maken, de achtergronden van mensen kon achterhalen en geïmproviseerde taallessen kon volgen, maar dat het tegelijkertijd alle communicatie verboden was en dat het niet mogelijk was om elkaars naam te achterhalen.

Verder is het opvallend dat u de grootste moeite heeft om uw overplaatsingen (zie CGVS, p. 18) tussen de verschillende gevangenissen te situeren. Wanneer u wordt gevraagd of de eerste transfer na enkele dagen, weken, maanden, een jaar, of verscheidene jaren gebeurde, antwoordt u dat u het niet weet omdat u geen referentiepunt had (zie CGVS, p. 19). Wanneer de vraag u opnieuw wordt gesteld, antwoordt u naast de vraag (zie CGVS, p. 19). Nadien wordt de vraag u nogmaals gesteld waarbij u opnieuw antwoordt dat u het tijdstip niet kan bepalen (zie CGVS, p. 19). U komt u niet verder dan te zeggen dat de eerste transfer pas na een lange tijd gebeurde (zie CGVS, p. 18). Dat u in die mate vaag blijft, is niet erg overtuigend.

Ook uw verklaringen omtrent uw ontsnapping uit de gevangenis zijn weinig overtuigend. U beweert dat u werd gewekt door geweerschoten (zie CGVS, p. 22). U weet echter niet tussen wie het vuurgevecht zich afspeelde (zie CGVS, p. 23). Daarnaast heeft u geen idee uit welke gevangenis u ontsnapte (zie CGVS, p. 22). Het is bijzonder opvallend dat u niet het geringste idee heeft van wat er die nacht precies gebeurd is en hoe de ontsnapping werd bewerkstelligd. Dat u dit niet onmiddellijk op het moment zelf wist, kan wel worden begrepen, maar het feit dat u nadien niet heeft gezocht naar antwoorden op de vraag naar wat er toen gebeurde of waar u al die tijd werd vastgehouden, is zeer opmerkelijk. U zegt dat u niet weet of de door u beschreven spectaculaire en grootschalige ontsnapping groot nieuws was in Irak (zie CGVS, p. 22) en u vermeldt expliciet dat u nadien niet probeerde te achterhalen wat er die nacht gebeurd is (zie CGVS, p. 23). U heeft enkel het vermoeden dat u in een geheime gevangenis werd vastgehouden maar u heeft geen idee in welke gevangenis u vastgehouden werd (zie CGVS, p. 23). Voor iemand die beweert zeven jaar onschuldig te hebben vastgezeten en die onmiskenbaar met veel vragen zit, is het opmerkelijk dat u zich in tussentijd niet beter informeerde naar de reden van uw arrestatie, de omstandigheden van uw ontsnapping, de plaats waar u werd vastgehouden, of de problematiek van de geheime gevangenissen in Irak, temeer omdat u er over nadenkt om de Iraakse staat te dagvaarden (zie CGVS, p. 14 & 26) en u weet dat er op internet informatie over de geheime gevangenissen te vinden is (zie CGVS, p. 17).

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gevolgen die uw arrestatie zou hebben gehad voor uw registratie bij de burgerlijke stand. U verklaart dat men u als overleden had ingeschreven en uw overlijdensakte had opgesteld nadat uw ouders u als vermist hadden opgegeven (zie CGVS, p. 10). Tijdens het gehoor beweert u namelijk dat u omwille hiervan enkel kopieën van uw identiteitskaart kan voorleggen (zie CGVS, p. 10). Bij de DVZ legt u echter tegenstrijdige verklaringen af over uw documenten. Daar luidt het namelijk als volgt: "Ik heb enkel kopieën bij van mijn identiteitskaart. De originelen heb ik thuis gelaten, ik had geen tijd om die mee te pakken" (zie vraag 21, "Verklaring", dd. 13/04/2011, toegevoegd aan het administratief dossier). Dergelijke inconsistente en tegenstrijdige verklaringen zorgen uiteraard voor ernstige twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw beweerde detentie en de oprechtheid van uw verklaringen. Tezelfdertijd legt u wel uw origineel nationaliteitsbewijs voor, terwijl u geen afdoende verklaring kan geven op de vraag waarom u van dit document wel een origineel kan voorleggen (zie CGVS, p. 11). Daarenboven moet worden vastgesteld dat u de overlijdensakte, waarvan sprake, niet kan voorleggen. U beweert dat u de overlijdensakte echter niet kan voorleggen omdat uw familie deze weigerde te aanvaarden zolang uw lichaam niet teruggevonden was (zie CGVS, p. 13).

Vervolgens is het opmerkelijk dat u, die zeven jaar zou zijn gedetineerd, niet weet door wie u werd vastgehouden en dat u niet het minste idee heeft wat de reden van uw arrestatie was (zie CGVS, p. 18). U kan alleen zeggen dat het Irakezen waren en ook mensen die Farsi spraken (CGVS p.17-18).

De problemen die u na uw vrijlating inroept, kunnen, in het licht van bovenstaande vaststellingen, evenmin overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U verklaart dat personen twee dagen na uw ontsnapping, dus op 9 februari 2011, de woning van uw ouders beschoten en in brand staken. U legt echter geen enkel begin van bewijs voor. Verder weet u niet wie precies wie u de daders waren. U kan immers weinig meer zeggen dan dat u via via hoorde dat personen met auto's van de staat het huis in brand staken en naar u op zoek waren (zie CGVS, p. 17). U weet echter niet of de personen in de wagen daadwerkelijk in functie van de overheid opereerden. Bovendien geeft u geen logische en aannemelijke uitleg voor de motieven van deze personen. U besluit dat de personen die u gevangen hadden genomen misschien het plan hadden opgevat om u pas na uw vrijlating te vermoorden (zie CGVS, p. 15). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat de personen die achter uw detentie zaten, als ze u werkelijk wilden vermoorden, u eerst zeven jaar zouden vasthouden

om zich dan na uw vrijlating de moeite te getroosten om u met veel machtsvertoon, cfr. de beschieting en brandstichting van het huis, opnieuw op te sporen en te doden.

Hierbij aansluitend is het bijzonder opmerkelijk dat u de naam niet kent van de advocaat die uw oom onder de arm nam na de brandstichting in uw ouderlijk huis (zie CGVS, p. 17). Van iemand die zoals u, in een bijzonder penibele situatie was terechtgekomen en advies van een advocaat opvolgde, kan men namelijk verwachten dat hij de naam van zijn eigen advocaat kent.

Evenmin geeft u een zicht op uw familiale situatie in de periode 2004-2011. U verklaart dat uw ouders (zie CGVS, p. 6) en uw zus zich in Syrië bevinden (zie CGVS, p. 7) en dat u geen contact met hen durft op te nemen tot op het moment dat uw veiligheid gegarandeerd is (zie CGVS, p. 6). U verklaart daarnaast dat u niet weet wanneer uw ouders en uw zus naar Syrië vertrokken zijn. Nochtans had u dit simpelweg aan uw oom kunnen vragen. Hij had hier namelijk wel zicht op, aangezien hij u wist te vertellen dat uw ouders en uw zus waren vertrokken (zie CGVS, p. 6) en aangezien uw familie voor hun vertrek al hun documenten bij hem achterlieten (zie CGVS, p. 11). Daarnaast is het bijzonder opmerkelijk dat u op het eerste gehoor bij de DVZ niets over het vertrek van uw familie heeft gezegd. Daar zei u dat u geen contact had met uw ouders, maar dat ze in Bagdad woonden (zie vraag 13 van "Verklaring", dd. 13/04/2011, toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uw zus Z.(...) A.(...) N.(...) zou nog in Bagdad verblijven (zie vraag 30 van "Verklaring", dd. 13/04/2011, toegevoegd aan administratief dossier). Nochtans blijkt uit uw verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u nog tijdens uw verblijf in Irak moet geweten hebben dat uw ouders en zus waren vertrokken, cfr. de documenten die ze bij uw oom hadden achtergelaten en de brand in uw ouderlijk huis. Daarenboven legt u een kopie voor van de identiteitskaart van uw vader die op 9 mei 2006 werd uitgegeven, en heeft u een kopie van de woonkaart van uw vader bij die werd uitgegeven op 3 juni 2009. Dat u helemaal geen idee zou hebben wanneer uw ouders Irak verlieten is bijgevolg zeer onaannemelijk. Bovendien slaagt u er niet in om een goede reden te geven waarom u uw ouders niet contacteerde na uw vrijlating: volgens u mag niemand te weten komen dat u in België bent omdat het mogelijk is dat uw ouders problemen zouden krijgen als het uitlekt dat u nog in leven bent. Het is echter zeer opmerkelijk dat u uw ouders niet zou contacteren na zeven jaar celstraf om hen te laten weten dat hun vermiste zoon toch in leven is. Men kan er bovendien van uit gaan dat uw ouders discreet zouden omgaan met het nieuws dat u nog leeft als u hen de ernst van de situatie uitlegt (zie CGVS, p. 6). Dat u zich op dergelijke weinig consistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen beroept, ondermijnt verder de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie omdat deze voornamelijk bevestigen dat u uit Bagdad afkomstig bent. Dit punt staat hier echter niet ter discussie. Bovendien legt u, behalve van uw nationaliteitsbewijs, enkel kopieën voor van de identiteitsdocumenten van u en uw familie, waardoor de authenticiteit van de documenten onmogelijk kan worden gecontroleerd. Wat de documenten omtrent uw verdwijning betreffen: de krantenartikels vermelden enkel dat u in 2004 vermist was. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de klachten bij de politie uit 2004. De documenten bewijzen echter niet dat u zeven jaar in een geheime gevangenis werd vastgehouden na een willekeurige arrestatie, noch doen ze uitspraak over uw actuele vrees. De klacht bij de politie is bovendien een kopie waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. Wat de foto van uw opsporingsbericht bij Bab Al-Sarji betreft: deze kan op eender welk moment door om het even wie gemaakt zijn en heeft zodoende weinig of geen bewijswaarde. Er moet bovendien worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten pas enige bewijswaarde hebben indien ze vergezeld worden van consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval niet het geval is.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidsstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, 4 Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), in samenhang met het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus te verklaren of te weerleggen en besluit hij dat de bestreden beslissing niet op een juiste en juridisch aanvaardbare manier werd gemotiveerd en deze beslissing geenszins als redelijk voorkomt.

2.2 In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto de Conventie van Genève van 28 juli 1951, in samenhang gelezen met de schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève. Hij bevindt zich immers buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en hij vreest voor zijn dood, minstens voor ernstige folterpraktijken indien hij zou moeten terugkeren naar Irak. Verzoeker herhaalt in dit verband zijn asielmotieven en hij verwijst ter staving van

zijn relaas naar het Algemeen Ambtsbericht Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van december 2011. Hij meent dat in geval van een gedwongen terugkeer naar Irak de schending van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM een feit zal zijn vermits niet kan worden uitgesloten dat hij bij zijn terugkeer naar Irak zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en zijn veiligheid aldus niet kan worden gewaarborgd. Hij kan geen beroep doen op de autoriteiten in zijn land van herkomst om hem te beschermen aangezien hij naar alle waarschijnlijkheid door personen in dienst van de overheid werd opgesloten, aldus nog verzoeker.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de feiten en de argumentatie zoals uiteengezet in het verzoekschrift minstens aantonen dat hij een reëel risico loopt te worden gedood of te worden gefolterd bij zijn terugkeer naar Irak. Hij citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat men onmogelijk met zekerheid kan zeggen dat hij bij terugkeer niet zal worden blootgesteld aan een abnormaal gevaar en ernstige schade. Tot slot wijst verzoeker, onder verwijzing naar hoger aangehaald Algemeen Ambtsbericht Irak, erop dat de situatie in Irak en in het bijzonder in Bagdad, waarvan hij afkomstig is, nog steeds erg onrustig is.

2.4. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent kan het eerste middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 januari 2012 (CG nr. 1112728), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij onvoldoende aannemelijk kan maken dat hij daadwerkelijk zeven jaar opgesloten zat in een geheime gevangenis en dat hij op basis daarvan actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij niet weet door wie hij werd vastgehouden en niet het minste idee heeft wat de reden van zijn arrestatie was, hij een weinig overtuigend beeld schetst van het gevangenisleven, hij daarnaast weinig overtuigende en weinig consistente verklaringen aflegt over zijn medegevangenen, hij de grootste moeite heeft om zijn overplaatsingen tussen de verschillende gevangenissen te situeren en ook zijn verklaringen omtrent zijn ontsnapping weinig overtuigend zijn, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de gevolgen die zijn arrestatie zou hebben gehad voor zijn registratie bij de burgerlijke stand, (iii) de problemen die hij na zijn vrijlating inroept, met name de beschieting van en brandstichting in de woning van zijn ouders, in het licht van bovenstaande vaststellingen evenmin kunnen overtuigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, temeer hij van deze feiten geen enkel begin van bewijs voorlegt, hij niet weet wie de daders waren, hij bovendien geen logische en aannemelijke verklaring geeft voor de motieven van deze personen en het bijzonder opmerkelijk is dat hij de naam niet kent van de advocaat die zijn oom onder de arm nam na de brandstichting in zijn ouderlijk huis, (iv) hij geen zicht geeft op zijn familiale situatie in de periode 2004-2011 en (v) de door hem voorgelegde documenten niets veranderen aan bovenstaande appreciatie, zoals uitvoerig wordt uiteengezet. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en

juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. De Raad merkt vooreerst op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). Daarnaast wordt erop gewezen dat de vlucht uit het land van herkomst dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat van de asielzoeker dan ook kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees.

Na lezing van het administratief dossier, kan de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn opsluiting in een geheime gevangenis over de hele lijn dermate vaag zijn en weinig doorleefd overkomen dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

2.7.1. Verzoeker beaamt geen idee te hebben van de reden van zijn arrestatie, noch van de identiteit van de personen die hem arresteerden. Hij stelt geen eerlijk proces te hebben gekregen waarbij hij zijn verweer kon voeren en waarbij zijn rechten gevrijwaard werden. Integendeel, hij werd op een dag door onbekenden van de straat geplukt en overgebracht naar een geheime gevangenis. Er werd hem daarbij niet verteld waarom hij werd gearresteerd. Bovendien werd er een zak over zijn hoofd getrokken zodat hij niet kon zien waar hij naartoe werd gebracht en door wie. De cipiers vragen naar de reden van zijn arrestatie, was volgens verzoeker evenmin een optie daar dit onvermijdelijk werd bestraft met een foltersessie. Ook zijn medegevangenen konden hem hierop geen antwoord geven. De cipiers droegen burgerkledij zonder insignes of badges, zodat ook hieruit niet kon worden afgeleid wie hem had gearresteerd en waarom. Verzoeker kon enkel aan de hand van hun dialect vaststellen dat de meeste cipiers afkomstig waren uit het Zuiden. Hij vervolgt dat hij geen misdrijven had gepleegd waarvoor hij een gevangenisstraf kon riskeren. Hij was evenmin met politiek bezig en had geen uitgesproken politieke overtuiging, zodat hierin ook geen eventuele 'rechtvaardiging' voor zijn detentie kon worden gezocht, aldus nog verzoeker.

Verzoeker komt met zijn verweer in wezen niet verder dan het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en overtuigt hiermee geenszins. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, acht de Raad het niet plausibel dat verzoeker gedurende de periode van zeven jaar dat hij opgesloten zou zijn geweest niet de minste indicatie zou hebben gehad van de reden van zijn detentie of van de personen/organisatie die hem gevangen hadden genomen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker verklaart dat hij wekelijks werd gefolterd en hij documenten diende te ondertekenen (administratief dossier, stuk 3, p. 20-21). Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat foltering die met een dergelijke frequentie worden uitgevoerd een bepaald doel dienen, met name het verkrijgen van informatie en/of het afdwingen van bekentenissen, zoals overigens tevens blijkt uit het door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde Algemeen Ambtsbericht Irak van december 2011. Dat verzoeker tijdens zijn talloze foltersessies nooit zou zijn ondervraagd (administratief dossier, stuk 3, p. 21) of dat tijdens deze foltering niets tegen hem zou zijn gezegd wat enige aanwijzing zou kunnen vormen van de reden van zijn detentie en/of de personen die hiervoor verantwoordelijk zijn, kan naar het oordeel van de Raad dan ook bezwaarlijk worden aangenomen. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens de gesprekken met zijn medegevangenen – welke wel degelijk plaatsvonden ondanks het gevaar dat er zich informanten tussen de gevangenen konden bevinden en ondanks de dreiging van straffen en foltering, zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd in voorliggend verzoekschrift – niet heeft gepraat over hun naam, hun achtergrond, hun profiel, mogelijke gelijkenissen met het zijne en de mogelijke reden waarom zij allen gearresteerd werden. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom enige groepering of organisatie zich de moeite zou getroosten om honderden mensen (administratief dossier, stuk 3, p.

19) totaal willekeurig op te pakken (administratief dossier, stuk 3, p. 24), hen vervolgens in leven te houden, hen jarenlang op te sluiten en hen zonder aanwijsbare reden – verzoeker beweert immers nooit te zijn ondervraagd – te folteren. Zelfs indien zou worden aangenomen dat in casu verzoeker zou zijn gevisieerd omwille van het profiel van zijn vader, die onderofficier was in het Iraakse leger voor de val van het voormalige regime (administratief dossier, stuk 3, p. 7), kan er gelet op de golf van geweldplegingen gericht tegen iedereen die banden had met het regime van Saddam Hussein vlak na de val van dit regime, worden verwacht dat verzoeker onmiddellijk zou zijn vermoord eerder dan hem jarenlang op te sluiten, dan nog in totale onwetendheid omtrent de reden van zijn detentie.

2.7.2. Voorts zijn ook verzoekers verklaringen omtrent zijn ontsnapping uit de gevangenis volstrekt ongeloofwaardig. In voorliggend verzoekschrift tracht verzoeker het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en onwetendheden over de omstandigheden waarin hij is kunnen ontsnappen te vergoelijken, stellende dat hij op dat moment geen tijd had om stil te staan bij de feiten die hadden plaatsgevonden. Hij was blij dat hij op dat ogenblik kon vluchten na een opsluiting van zeven jaar. Het was voor hem dan ook onmogelijk om te achterhalen tussen wie het vuurgevecht plaatsvond. Hij heeft de gewerschoten enkel gehoord en is als gevolg daarvan wakker geworden. Wel heeft hij aan de eigenaar van het huis waarheen hij vluchtte gevraagd waar hij was, of deze schoten had gehoord en of hij weet had van dit gevecht en van de geheime gevangenis. Deze man kon echter geen antwoord bieden op zijn vragen, aldus verzoeker. Tevens heeft hij uitleg gevraagd aan zijn oom, maar ook deze kon niet antwoorden op verzoekers vragen omtrent zijn detentie en de omstandigheden van zijn ontsnapping. Verzoeker vervolgt dat hij reeds enkele dagen na zijn ontsnapping zijn vlucht naar het buitenland heeft aangevangen. In deze korte tussenperiode verbleef hij bij zijn oom. Hij vreesde dat hij ernstig gevaar zou lopen indien hij buiten zou komen, gelet op zijn ontsnapping uit de gevangenis en de brandstichting bij zijn ouderlijk huis. Aldus was hij niet in de mogelijkheid om zich te gaan informeren bij de nodige diensten of personen teneinde zich ervan te vergewissen waarom hij in de gevangenis had gezeten en hoe de ontsnapping mogelijk was. Aangezien het ging om een geheime gevangenis en de ontsnapping hieruit, vraagt verzoeker zich af of er iemand hem een antwoord had kunnen bieden op al zijn vragen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers bewering in voorliggend verzoekschrift dat hij wel degelijk zou geprobeerd hebben om meer te weten te komen over de omstandigheden die zijn ontsnapping mogelijk hebben gemaakt en de plaats waar hij werd vastgehouden, niet strookt met de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: *“(…) Toen ging ik naar een huis. De eigenaar kwam naar me toe en was pas wakker. Hij vroeg wat ik wou. Ik zei dat ik ontvoerd was en hij nam me naar boven. Hij nam me naar boven en hij vroeg of ik ontvoerd was. Hij vroeg of ik een misdrijf of iets onwettigs had gedaan. (...) – Had de man de schoten gehoord? Dat weet ik niet. Ik heb het niet gevraagd, ik weet het niet. Maar de man geloofde me dat ik ontvoerd was. Hij heeft me verteld dat veel mensen die ontvoerd werden. Ik mocht blijven van hem. (...) – Uit welke gevangenis was u dan ontsnapt? Ik weet het niet, ik had hem ook de omgeving beschreven zodat hij het wist. Maar hij kon het niet raden of niet weten. (...) – Heeft u nadien proberen ontdekken wat er op dat moment gebeurd is? Nee. Maar de man, ik vroeg of ik naar mijn familie kon. Hij zei dat het niet mogelijk was omwille van mijn toestand. Hij zei dat als het donker zou worden dat hij mij naar mijn familie zou brengen. Zijn broer kwam. – Had u dan aan die man verteld dat u zeven jaar had vastgezet? Ik had het hem niet verteld, ik had schrik. Maar die man zei dat ik er echt moe uit zag. Hij leefde heel erg mee met mijn situatie. Bij hem heb ik mij geschoren en nieuwe kleren aangedaan. Hij zei me ook dat ik mocht slapen. Uit schrik kon ik niet slapen. – Maar u heeft wel het gebouw beschreven waar u werd vastgehouden? (tolk moet opnieuw vraag stellen) Hij vroeg van waar ik kwam of was ontsnapt: ik zei van bij een huis of een school maar ik wist het niet precies. De man vroeg of ze naar losgeld vroegen of niet. Ik zei dat ik dat niet weet. – U zei dat u vermoedt dat u in een geheime gevangenis werd vastgehouden. Waarom denkt u dat? Eigenlijk zei mijn oom dat. En er waren geen ramen, geen advocaten. Toen ik hier aankwam ben ik te weten gekomen dat er geheime gevangenis bestaen. (...) – In welke gevangenis denkt u dat u werd vastgehouden? Met alles wat u nu achteraf weet? Dat kan ik niet weten.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 22-23). Gelet op de strijdigheid met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan het betoog in voorliggend verzoekschrift de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen en wordt geen afbreuk gedaan aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing waar wordt gesteld als volgt: *“(…) U weet echter niet tussen wie het vuurgevecht zich afspeelde (zie CGVS, p. 23). Daarnaast heeft u geen idee uit welke gevangenis u ontsnapte (zie CGVS, p. 22). Het is bijzonder opvallend dat u niet het geringste idee heeft van wat er die nacht precies gebeurd is en hoe de ontsnapping werd bewerkstelligd. Dat u dit niet onmiddellijk op het moment zelf wist, kan wel worden begrepen, maar het feit dat u nadien niet heeft gezocht naar*

antwoorden op de vraag naar wat er toen gebeurde of waar u al die tijd werd vastgehouden, is zeer opmerkelijk. U zegt dat u niet weet of de door u beschreven spectaculaire en grootschalige ontsnapping groot nieuws was in Irak (zie CGVS, p. 22) en u vermeldt expliciet dat u nadien niet probeerde te achterhalen wat er die nacht gebeurd is (zie CGVS, p. 23). U heeft enkel het vermoeden dat u in een geheime gevangenis werd vastgehouden maar u heeft geen idee in welke gevangenis u vastgehouden werd (zie CGVS, p. 23). Voor iemand die beweert zeven jaar onschuldig te hebben vastgezeten en die onmiskenbaar met veel vragen zit, is het opmerkelijk dat u zich in tussentijd niet beter informeerde naar de reden van uw arrestatie, de omstandigheden van uw ontsnapping, de plaats waar u werd vastgehouden, of de problematiek van de geheime gevangenis in Irak, temeer omdat u er over nadenkt om de Iraakse staat te dagvaarden (zie CGVS, p. 14 & 26) en u weet dat er op internet informatie over de geheime gevangenis te vinden is (zie CGVS, p. 17).”, overwegingen welke door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt. Er kan overigens redelijkerwijs worden aangenomen dat een ontsnapping van honderden mensen uit een geheime gevangenis groot nieuws zou zijn geweest in Irak waarover uitgebreid bericht zou zijn geweest in de verschillende media zodat dit nieuws verzoeker bezwaarlijk kan zijn ontgaan, zelfs indien hij gedurende de paar dagen dat hij bij zijn oom verbleef voor zijn vertrek niet buiten durfde te komen, zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift. Zo een dergelijke spectaculaire ontsnapping zich in werkelijkheid zou hebben voorgedaan, moet verzoeker dan ook in staat zijn om hieromtrent stavingstukken bij te brengen in de vorm van kranten- en/of internetartikels. Dat hij echter totaal onwetend is over de omstandigheden die zijn ontsnapping mogelijk hebben gemaakt en de plaats waar hij werd vastgehouden, dat hij zich zelfs niet de moeite heeft getroost om zich hierover te informeren en dat hij hieromtrent niet het minste begin van bewijs kan bijbrengen, doet finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde jarenlange opsluiting in een geheime gevangenis.

2.7.3. De loutere verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht Irak van december 2011, waaruit blijkt dat in de verslagperiode de Iraakse veiligheidsdiensten geregeld arrestaties uitvoerden zonder gerechtelijk bevel, dat verdachten soms lange tijd vastzaten zonder formele aanklacht of voorgeleiding voor een rechter, dat hun familieleden vaak niet werden geïnformeerd over hun arrestatie en/of verblijfplaats, dat geheime detentiecentra bestaan en dat mishandeling en marteling vaak wordt gebruikt als methode om een bekentenis af te dwingen, vermag niet bovenstaande overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Dat dergelijke praktijken inderdaad plaatsvinden in Irak, betekent immers niet dat verzoekers relaas waarheidsgetrouw is.

2.7.4. De ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde detentie haalt tevens de geloofwaardigheid onderuit van zijn bewering als zou hij ten gevolge van zijn arrestatie, nadat hij door zijn ouders als vermist was opgegeven, door de burgerlijke stand zijn ingeschreven als overleden. Dit klemt des te meer daar hij de overlijdensakte die blijkens zijn beweringen zou zijn opgesteld, niet kan voorleggen en hij hiervoor evenmin een plausibele verklaring geeft. De bewering dat zijn familie deze overlijdensakte weigerde te aanvaarden zolang zijn lichaam niet teruggevonden was, kan immers bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dienvolgens kan ook de uitleg dat hij enkel een fotokopie van zijn identiteitskaart kan voorleggen omdat zijn originele kaart werd ingetrokken naar aanleiding van het opstellen van zijn overlijdensakte, niet worden aanvaard als verschoning voor het feit dat verzoeker dit document niet in origineel bijbrengt. Dit klemt des te meer daar verzoeker, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot zijn identiteitskaart verklaarde *“Ik heb enkel kopies bij van mijn IK. De originele documenten heb ik thuis gelaten. Ik had geen tijd om die mee te pakken.”* (administratief dossier, stuk 12, vraag 21). Verzoeker ontkent in voorliggend verzoekschrift met klem dergelijke verklaringen te hebben afgelegd en meent dat het om een vertaalprobleem moet gaan, waarmee hij echter niet kan overtuigen. Verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien heeft hij het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud ondertekend nadat dit hem werd voorgelezen in het Arabisch en heeft hij aldus te kennen gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd hoe het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen, maakte verzoeker evenmin gewag van enig vertaalprobleem doch stelde hij daarentegen *“Dat ging echt vlot, er waren geen problemen.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 2). Het door verzoeker gesuggereerde vertaalprobleem, dat voor het eerst wordt aangehaald in voorliggend verzoekschrift, kan dan ook niet worden aanvaard als verschoning voor de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen met betrekking tot zijn documenten.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker enerzijds beweert dat al zijn documenten moesten worden ingeleverd naar aanleiding van het opstellen van zijn overlijdensakte, doch hij anderzijds wel een origineel nationaliteitsbewijs voorlegt. De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker tijdens zijn interview geen valabele verklaring kon geven voor het feit dat hij wel nog over een origineel nationaliteitsbewijs beschikt: “- Hoe komt het dat al uw documenten waren ingetrokken dat u wel nog uw NB heeft? Het bewijs van nationaliteit heb je nodig als je naar het buitenland wil gaan. En die IK heeft te maken met de geboorteakte en wordt door een andere dienst uitgevaardigd. – Maar hoe komt het dat u wel nog uw NB heeft en niet meer uw IK? Dat weet ik niet.” (administratief dossier, stuk 3, p. 11). Dat verzoeker thans in het verzoekschrift beweert dat er door de betreffende dienst niet werd gevraagd naar het origineel nationaliteitsbewijs zodat zijn oom dit niet heeft ingeleverd, is dan ook weinig overtuigend.

Betreffende de overige door verzoeker ter staving van zijn relaas neergelegde documenten, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt: *“De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie omdat deze voornamelijk bevestigen dat u uit Bagdad afkomstig bent. Dit punt staat hier echter niet ter discussie. Bovendien legt u, behalve van uw nationaliteitsbewijs, enkel kopieën voor van de identiteitsdocumenten van u en uw familie, waardoor de authenticiteit van de documenten onmogelijk kan worden gecontroleerd. Wat de documenten omtrent uw verdwijning betreffen: de krantenartikels vermelden enkel dat u in 2004 vermist was. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de klachten bij de politie uit 2004. De documenten bewijzen echter niet dat u zeven jaar in een geheime gevangenis werd vastgehouden na een willekeurige arrestatie, noch doen ze uitspraak over uw actuele vrees. De klacht bij de politie is bovendien een kopie waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden geverifieerd. Wat de foto van uw opsporingsbericht bij Bab Al-Sarji betreft: deze kan op eender welk moment door om het even wie gemaakt zijn en heeft zodoende weinig of geen bewijswaarde. Er moet bovendien worden opgemerkt dat de door u voorgelegde documenten pas enige bewijswaarde hebben indien ze vergezeld worden van consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval niet het geval is.”* Behoudens de bewering dat hij geen bewijs kan bijbrengen van zijn geheime detentie omdat dergelijke bewijzen niet bestaan – bewering welke geenszins kan overtuigen gelet op hetgeen uiteengezet onder punt 2.7.2. – en de stelling dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij zeven jaar onschuldig in erbarmelijke omstandigheden werd vastgehouden – waaraan niet het minste geloof kan worden gehecht zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat –, wordt in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer gevoerd tegen bovenstaande motivering. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoeker neergelegde documenten niet in aanmerking als bewijs van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

2.7.5. Met betrekking tot de problemen die zich na zijn vrijlating zouden hebben voorgedaan, met name de beschieting van en de brandstichting in zijn ouderlijk huis, voert verzoeker aan dat hij geen ooggetuige was van dit incident en hij het nieuws van zijn oom heeft vernomen, die het evenmin met eigen ogen heeft zien gebeuren. Het bleef aldus gissen naar de ware toedracht van de feiten en de daders. Geruchten deden de ronde dat de daders in staatsauto's reden en aldus banden hadden met de overheid. Aangezien hij zeven jaar eerder in de buurt van zijn huis in een dergelijke wagen werd gesleurd, vreesde verzoeker dat de brandstichters wraak wilden nemen omwille van zijn ontsnapping uit de gevangenis. Hij vreesde dan ook voor zijn leven, aldus verzoeker. Naar aanleiding van dit incident contacteerde zijn oom een advocaat. Verzoeker wijst er in dit verband op dat niet uit het oog mag worden verloren dat hij net was teruggekeerd van een zeer lange detentie en terugkwam in de dagelijkse realiteit waarbij het reïntegratieproces niet als vanzelf verliep. Hij hield zich op dat moment dan ook niet bezig met juridische zaken en vertrouwde zijn oom daar volledig in. Het laatste waar hij op dat moment behoefte aan had, was om de naam van de advocaat in kwestie te kennen. In het geval hij deze naam toch zou gekend hebben, is het volgens verzoeker bovendien niet ondenkbaar dat hij zich deze een half jaar later tijdens zijn gehoor niet meer kon herinneren.

Met dergelijk verweer blijft verzoeker in hoofdzaak steken in het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnerwege, wat geen dienstig verweer is om de pertinente vaststellingen in dit verband zoals opgenomen in de bestreden beslissing, te ontkrachten. Het onderdeel van de motivering waar wordt gesteld *“De problemen die u na uw vrijlating inroept, kunnen, in het licht van bovenstaande vaststellingen, evenmin overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U verklaart dat personen twee dagen na uw ontsnapping, dus op 9 februari 2011, de woning van uw ouders beschoten en in brand staken. U legt echter geen enkel begin van bewijs voor. Verder weet u niet wie precies wie u de daders waren. U kan immers weinig meer zeggen dan dat u via via hoorde dat personen met auto's van de staat het huis in*

brand staken en naar u op zoek waren (zie CGVS, p. 17). U weet echter niet of de personen in de wagen daadwerkelijk in functie van de overheid opereerden. Bovendien geeft u geen logische en aannemelijke uitleg voor de motieven van deze personen. U besluit dat de personen die u gevangen hadden genomen misschien het plan hadden opgevat om u pas na uw vrijlating te vermoorden (zie CGVS, p. 15). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat de personen die achter uw detentie zaten, als ze u werkelijk wilden vermoorden, u eerst zeven jaar zouden vasthouden om zich dan na uw vrijlating de moeite te getroosten om u met veel machtsvertoon, cfr. de beschieting en brandstichting van het huis, opnieuw op te sporen en te doden.” blijft dan ook staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de beweerde brandstichting in de woning van verzoekers ouders zijn directe vluchtaanleiding betreft. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker omtrent dit aspect van zijn relaas beter op de hoogte zou zijn, minstens dat hij zich hieromtrent zou informeren. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en hij ook op dit vlak hervalt in uitermate vage verklaringen en niet gefundeerde vermoedens, wijst andermaal op een manifest gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Ook de bewering dat hij de naam niet kent van de advocaat die hem naar aanleiding van dit incident aanraade om het land te verlaten omdat hij niet rechtsreeks betrokken was bij de juridische zaken en hij zijn oom hierin volledig vertrouwde, kan niet in het minst overtuigen. Van verzoeker, die op aanraden van deze advocaat besliste om zijn land van herkomst te verlaten, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij diens naam kent, zelfs indien hij er zelf geen rechtstreeks contact mee zou hebben gehad.

2.7.6. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel genomen elke geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontbeert. Dienvolgens is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM. Verzoeker steunt zich ter zake opnieuw op zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en hij komt in wezen niet verder dan de loutere stelling dat niet kan worden uitgesloten dat hij bij een terugkeer naar Irak zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandeling of straffen. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag, kan hem de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker immers niet aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Ook het EHRM oordeelt in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" - "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad*", laatst bijgewerkt op 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter citeren van een korte passage uit het Algemeen Ambtsbericht Irak van december 2011, waaruit volgens verzoeker blijkt dat de situatie in Irak en in het bijzonder in Bagdad nog steeds erg onrustig is, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en die van recentere datum is dan het door verzoeker geciteerde Ambtsbericht, niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS